

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/133/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5410203943
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI:

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jána Burika, v právnej veci navrhovateľa: E. P., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XX, zastúpený JUDr. Ivicou Firstovou, advokátkou so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1714/38, proti odporkyni: H. P., nar. XX.X.XXXX, bytom F. 49, zastúpená JUDr. Antonom Slamkom, advokátom so sídlom Dolný Kubín, Radlinského 1735/29, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 5C 133/2010-119, zo dňa 14.3.2011, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ō v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dolný Kubín zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, označenej ako parcela č. XX/X registra E-KN, nachádzajúcej sa v kat. úz. F., zapísanej Správou katastra Dolný Kubín na LV č. XXX - zastavaná plocha a nádvoria o výmere XX m², kde aktuálne ako vlastníčka je zapísaná odporkyňa. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že navrhovateľ napriek tomu, že predmetnú nehnuteľnosť užíva, nepreukázal vznik vlastníckeho práva k nej, vzhľadom na to, že so zreteľom ku všetkým okolnostiam nebol v dobrej viere, že spornú nehnuteľnosť drží po práve. Neboli tak naplnené ustanovenia § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď podľa tvrdenia mal nehnuteľnosť zdediť po svojom otcovi a k X.X.XXXX túto vydržal. Súd konštatoval, že sporná nehnuteľnosť podľa podkladov katastra nehnuteľností zodpovedá časti bývalej pozemkovoknižnej parcele č. XX, kde ako vlastníci boli zapísaní právni predchodcovia odporkyne. Navrhovateľ je ako výlučný vlastník zapísaný k parcele KN-E č. XX zodpovedajúcej podľa grafickej identifikácie bývalej pozemnoknižnej parcele č. XX, ktorú od roku XXXX začal spoluvlastniť starý otec žalobcu. Navrhovateľ ani jeho právny predchodcovia nemali teda žiadny titul, aby sa domnievali, že sú spoluvlastníkmi, resp. aj vlastníkmi časti pozemnoknižnej parcely č. XX. Rozhodnutie o trovách konania si súd vyhradil na samostatné uznesenie po právoplatnosti konania vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom právneho zástupcu, odvolanie navrhovateľ. V odôvodnení uviedol, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav veci a následne nesprávne posúdil právny stav. Je nepochybné, že predmetnú parcelu č. XX/X od roku XXXX užíva ako aj vlastník rodina navrhovateľa. Žiadal preto rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podľa odvolateľa v roku 1927 mohlo dôjsť k pochybeniu advokáta, ktorý písal kúpnu zmluvu tak, že časť nadobudnutého pozemku (sporného) nebola zapísaná do pozemkovej knihy, o čom predchodcovia navrhovateľa nevedeli. To, že v minulosti sa viedli spory medzi predchodcami účastníkov, tieto sa týkali iného predmetu konania, keď právny predchodca odporkyne sa domáhal prechodu práva cez parcelu č. XX, netýkalo sa to spornosti hranice medzi susednými parcelami. Je nepochybné, že navrhovateľ, resp. jeho právni predchodcovia spornú nehnuteľnosť dlhodobo užívajú

a prvostupňový súd dostatočnou mierou nespochybnil dobromyseľnosť žalobcu a ani jeho právnych predchodcov v tejto držbe. Už do roku 1960 uplynula vydržacia doba potrebná v tom čase na vydržanie nehnuteľností a v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka z roku 1950 prešlo vlastníctvo na právneho predchodcu žalobu. Podľa názoru odvolateľa súd jednostranne hodnotil listinné dôkazy, pričom sa vôbec nevysporiadal s tým, že odporkyňa nadobudla časť sporného pozemku vydržaním na základe notárskej zápisnice N XXX/XXXX, kde uviedla, že predmetné nehnuteľnosti, medzi ktorými sa nachádzala aj sporná parcela č. XX/X má v užívaní od roku 1992, pričom práve odporkyňa nesplnila základnú podmienku vydržania, keď parcelu XX/X nikdy neužívala ona ani jej právni predchodcovia. Prvostupňový súd sa odvolával aj na výmeru jednotlivých nehnuteľností, ktoré boli zapísané v pozemkovej knihe ako parcely č. XX a XX, pričom vychádzal z toho, že tieto majú byť približne rovnaké. Takýto záver mal vyplynúť v minulosti zo znaleckého posudku (súdne konanie v roku 1960), avšak išlo o odhad orientačný, čo znalec v posudku v jeho úvode hneď aj uviedol. Chybné hodnotenie výmer rozlohy pozemkov súdom je aj v tom, že nezobral vôbec do úvahy skutočnosť rozšírenia žalobcovho pozemku bez toho, aby to bolo niekde napísané. K tomu došlo na základe výkopových a stavebných prác pri rieke Váh. Tento fakt viedol potom k tomu, že všetky meračské práce vykonané na pozemku navrhovateľa, ako aj odporkyne viedli k chybným výsledkom merania, lebo opomenuli fakt, že pozemok za humnom navrhovateľa nepatrí pôvodne do tejto rozlohy. Odporkyňa nadobudla vlastníctvo k spornému pozemku neprávo a na základe omylu a nevedomosti osôb, ktoré vykonávali meračské práce (ROEP) v roku 2000 v obci F..

K odvolaniu navrhovateľa sa, prostredníctvom právneho zástupcu, písomne vyjadrila odporkyňa. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania vo výške 154,60 eur. Odvolanie navrhovateľa považuje v celom rozsahu za nedôvodné. Navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ohľadne dobromyseľnosti držby sporného pozemku KN-E parcely XX/X. Navrhovateľ užíva sporný pozemok, avšak iba ako detentor, nemohol byť ani nebol dobromyseľným a oprávneným držiteľom tohto pozemku. Ak si navrhovateľ odvodzoval dobromyseľnosť svojej držby od kúpnej zmluvy z roku 1927, mal práve on dôkaznú povinnosť, že na základe tohto titulu sa chopili jeho právni predchodcovia držby aj sporného pozemku, ktorý podľa údajov pozemkovej knihy predstavoval PK parcelu č. XX, pričom predmetom kúpnej zmluvy bola PK parcela č. XX. Neodôvodnené je potom aj tvrdenie navrhovateľa, že predmetný pozemok nadobudol dedením po svojich právnych predchodcoch. V tomto smere sa odporkyňa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že vo vzťahu k dedeniu PK parcely č. XX nemožno založiť riadnu dobromyseľnosť navrhovateľa v držbe predmetného pozemku. Prvostupňový súd sa so všetkými skutočnosťami, ako aj s výpoveďami svedkov vysporiadal a dospel k správne právnemu záveru. Odporkyňa poukazovala ešte na tú skutočnosť, že zápisom geometrického plánu č. XX/XXXX do katastra nehnuteľností pod J. č. X/XX došlo k zmene pôvodnej KN-E parcely č. XX/X na KN-C parcelu č. X/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere XX m², avšak navrhovateľ v čase do ukončenia dokazovania nenavrhol pripustiť prípadnú zmenu petitu žalobného návrhu.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Ako vyplynulo zo žaloby a obsahu spisu, predmetom konania bol návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti označenej ako parcela registra E č. XX/X o výmere 30 m² - zastavané plochy a nádvoría, ktorá je na liste vlastníctva č. XXX Správy katastra nehnuteľností v Dolnom Kubíne, kat. úz. F. zapísaná vlastnícky na odporkyňu v celosti. Navrhovateľ tvrdil, že predmetnú parcelu získali jeho právni predchodcovia kúpnu zmluvou z roku 1927 a odvtedy až do súčasnej doby je v užívaní právnych predchodcov, prípadne v súčasnej dobe v užívaní navrhovateľa. Touto kúpno predajnou zmluvou odpredal S. P. Y. podiel 1-ice pozemku zapísanom v protokole č. XXX obce F. č. XX a tiež podiel z nehnuteľnosti zapísanej v protokole č. XX pozemkovej knihy pre obec F. pod č. XX tým, že táto je zapísaná na mal. F. F. L., E. F. L., S. F. L. a S. F.. Túto časť nehnuteľnosti však odpredávajúci nevlastnil a preto nebol vykonaný ani zápis v pozemkovej knihe. Naopak vlastníctvo k pozemknoknižnej parcele č. XX v obci F. aj podľa zápisu v pozemkovej knihe patrilo právnym predchodcom odporkyne. S poukazom aj na ostatné skutočnosti zistené v konaní sú podľa názoru odvolacieho súdu závery prvostupňového súdu správne s tým, že logicky boli vyhodnotené, či už listinné dôkazy alebo výpovede jednotlivých svedkov.

S tvrdením prvostupňového súdu, že navrhovateľ nemohol predmetnú nehnuteľnosť vydržať, nakoľko neboli splnené všetky podmienky a to najmä dobrá viera, na čo poukazoval aj prvostupňový súd a nakoniec nie je zrejmy ani titul, od ktorého by navrhovateľ držbu odvíjal. V návrhu tvrdil, že nehnuteľnosť vydržal on, neskôr v priebehu konania, ako aj v odvolaní jeho právny zástupca uviedol, že predsa už právni predchodcovia navrhovateľa nehnuteľnosť užívali a túto vydržali, čomu by však odporoval petit návrhu, keď v tom prípade by sa navrhovateľ mal domáhať určenia, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po jeho právnom predchodcovi, ktorý podľa neho takúto nehnuteľnosť vydržal.

Na základe vyššie uvedených skutočností možno konštatovať, že prvostupňový súd správne rozhodol, keď žalobu v celom rozsahu zamietol a preto rozsudok odvolací súd ako vecne správny potvrdil. So závermi prvostupňového súdu sa odvolací súd stotožnil a na tieto v zmysle § 219 ods. 2 v celom rozsahu poukazuje. Ako správne konštatoval prvostupňový súd, pokiaľ by mal určiť, že navrhovateľ sa stal vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti vydržaním, musel by uviesť titul, na základe ktorého sa začal domnievať, že sa stal vlastníkom nehnuteľnosti, dobromyseľnosť, ako aj ostatné náležitosti v zmysle § 134 OZ. V odvolaní navrhovateľ len zopakoval všetky tvrdenia, ktoré už uviedol v žalobe alebo v priebehu prvostupňového konania a s ktorými sa prvostupňový súd riadnym spôsobom vysporiadal. Opäť poukazoval na svoje tvrdenie, že nehnuteľnosť mal vydržať už jeho právny predchodca a keď nie on, tak potom navrhovateľ. V súlade so závermi prvostupňového súdu odvolací súd len opakuje, že vec nestačí fyzicky držať, je potrebné preukázať v prípade, že vlastníctvo malo vzniknúť vydržaním, vydržací titul a dobromyseľnosť, čo však v tomto prípade navrhovateľ v konaní nepreukázal. Pretože navrhovateľ, ani v odvolaní neuviedol žiadne iné skutočnosti, ktoré by odvolaciemu súdu umožnili inak vyhodnotiť skutkový a právny stav a z toho vychádzajúce závery prvostupňového súdu, odvolanie nepovažoval za dôvodné. O trovách odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd s poukazom na ust. § 224 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.